

denne Ordning ikke hidtil for Næberg Strands Vedkommende har medført nogen som helst Ulempe, saaledes turde Bestemmelserne i Arvefæstestødernes § 1, 2den og 3die Stykke, § 4, 3die Stykke, § 7 og § 8 i Forbindelse med Forstrandsejerens egen Interesse i, at Bjærgningen foretages af kyndige og paalidelige Mænd, yde tilstrækkelig Garanti for, at Forstrandsejerens Strandfogder eller de, der træde i deres Sted, gøre deres Pligt, og jeg skal blot endnu tilføje, at Strandfogderne have erklæret sig villige til yderligere at udfæste sig den Bestemmelse, at deres Ret efter Arvefæstestøderne skal være forbrudt, naar de i Egenkab af Strandfogder gøre sig skyldige i Overtrædelse af de dem efter Strandingslovgivningen paahvilende Pligter.

Lovudkastets § 2 bestemmer, at der skal betales Godtgørelse — af Strandingsmassen, altsaa ogsaa af hvad der kan tilkomme Forstrandsejeren og Strandfogderne — til den, der underretter Strandfogden om, at et Skib er strandet eller i Begreb med at strande eller fra Land ses paa anden Maade at være stædt i Nød. Det kan formenlig befrægtes, at denne Bestemmelse vil blive misbrugt, navnlig ogsaa saaledes at flere saa Godtgørelse for Melding om Stranding, og den er sikkert ikke nødvendigt paa de Steder, hvor der er ansat Strandfoged, da denne eller en af hans Folk i Strandingsvejr altid — ogsaa i egen Interesse — vil være til Stede paa Stranden. I alt Fald bør Bestemmelsen vistnok modificeres saaledes, at der ikke skal udbetales Godtgørelse for Anmeldelse, naar Strandfogden enten selv har bemærket Skibet eller allerede er bleven underrettet om Strandingen.

Lovudkastets § 4 træffer Bestemmelse om Oprettelse af Bjærgelav, og dette er ikke gjort afhængigt af, at det af Nærigheden skønnes at være i de strandendes Interesse, at saadant Bjærgelav oprettes; men kun af, at der andrages derom af et efter Nærighedens Støn tilstrækkeligt Antal af uberygtede, arbejdsdygtige i Kommunen bosatte søkyndige Mænd, som erklære sig villige til at indtræde i Lavet. Denne nye Bestemmelse er altsaa — hvad der ogsaa fremgaar af Motiverne — i alt Fald væsentlig begrundet i Hensyn til Rystbefolkningens formentlige Ønsker og Interesser; men der synes dog ikke at burde tages saa meget Hensyn hertil, at Forstrandsejerens og hans Strandfogders velerhvervede Rettigheder af den Grund skulle tilfidesættes. Og dette vil ske end og i meget høj Grad rimeligt, at der i de Kommuner, som grænse til Næberg Forstrand, vil melde sig et stort Antal Personer, som erklære sig villige til at indtræde i et Bjærgelav, og at saadanne altsaa ville blive dannede i hver enkelt Kommune, forudsat at Bjærgelavet ogsaa skal være enerettigt i Tilfælde, hvor der ikke er Tale om at redde Menneskeliv; men det er øjensynligt, at Forstrandsejerens Strandfogders Indtægt af Forstranden derved vil blive meget væsentlig forringet, og det synes ikke at stemme med Forstrandsejerens Ret, at han skal finde sig i, at Bjærgningen af det Gode, som efter hans privatretlige Adkomst eventuelt helt eller delvist skal tilfalde ham, skal foretages af Folk, paa hvis Antagelse og Lønning han ikke har nogen Indflydelse. Vel indeholder Forslagets § 4, 3die Stykke, at det forbeholdes Strandfogden at overtage Bjærgningen af det i § 2 sidste Stykke, sidste Punktum omhandlede Gode ved dertil antagne Folk, men foruden at der vel, hvis Paragraffen ogsaa skal angaa private Forstrande, efter Strandfogden burde tilføjes „eller den private Forstrandsejer“, saa angaar den saaledes anførte Modifikation af Hovedreglen kun „løst Brag, som stykkevis opdriver og af Toldvæsenet skønnes ikke at overstige 500 Kroner i Værdi (cfr. § 2 in fine), og dels er det næppe aldeles tydeligt, hvad der derved tilsigtes (om det er hvert Stykke Gods, som opdriver, der skal være under 500 Kroners Værdi eller om der sigtes til alle de Stykker, der opdrive paa en Gang, eller ere opdrevne, naar Strandfogden faar Underretning, eller opdrive, mens han er til Stede paa Stranden), dels er Bjærgelavets Virksomhed i al Fald ikke udelukket netop i de Tilfælde, hvor Forstrandretten giver Forstrandsejeren og Strandfogderne størst Indtægt, nemlig naar saakaldte „døde Skibe“ med eller uden Ladning eller større Dele af Skibe inddrives paa Forstranden. Efter Arvefæstestødernes § 4, 4de Stykke, ere som anført alle de 37 Strandfogder paa Næberg Forstrand forpligtede — og altsaa ogsaa berettigede — til at danne et særegent Bjærgelav og deltage i Bjærgningen ved Strandinger paa hele Forstranden af Skibe uden Folks Medfølg, og efter samme Paragrafs 5te Stykke fungerer Strandfogden i vedkommende Len som Forbjærger; men efter Lovforslagets § 4 vilde jo kun Folk, som bo i den Kommune, hvor Strandingen finder Sted, være berettigede til at deltage i Bjærgningen, og Strandfogden — Forstrandsejerens besuldmægtigede — vilde ikke en Gang